

ใบงานเรื่อง รสในวรรณคดีไทย

คำชี้แจง ให้นักเรียนนำคำตอบใส่ลงในช่องว่างให้ถูกต้องสัมพันธ์กับข้อความที่ให้มา

เสาวรถนิ

นารีปราโมทย์

พิโรธวาที

สัลลาปังคพิไสย

.....๑. มันร่ำรวยด้วยภาษีจากพื้นอง ขอสาปแช่งประณามหนามแผ่นดิน	ความจนของชาติไทยจึงไม่สิ้น สัตว์ร้อยล้นประเทพนี้อัปรีภัย
.....๒. นิ้วเรียวยาวขาวนวลชวนจุมพิต แลกริกพลิกเพลินเชิงงวงวย	มิเพี้ยนผิดเนียนชี้ฝิ่งกลิ้งกลมสวย เจียนใจป่วยไหวหวามตามตามกัน
.....๓. อยากลบรอยเท้าเปื้อนพื้นเรือนหอ ยิ่งอยากลบยิ่งกระจ่างไม่ร้างรา	ลบภาพคู่เคลียคลอกันต่อหน้า เห็นตำตาตาจึงจำไว้ตำใจ
.....๔. “รูปทรงสงศรีไม่มีแมน ผมสลวยสวยขำดำเงา	อรชรอ่อนแอ้นประหนึ่งเหล่า ให้ชื่อเจ้าว่าพิมพิลาไลย”
.....๕. “ลูกก็แลดูแม่แม่ดูลูก สะอื้นร่ำอำลาด้วยอาลัย เหลียวหลังยังเห็นแม่แลเขม้น แต่เหลียวเหลียวเลี้ยวลับวันวิญญูณ์	ต่างพันผูกเพียงว่าเลือดตาไหล แล้วแข็งใจจากนางตามทางมา แม็กก็เห็นลูกน้อยละห้อยหา โ้ไปเล่าตาต่างสะอื้นย็นตะลิ่ง”
.....๖. เกอะคะหม่อมเท่านั้นก็งามหน้า ลงมาตั้งหน้าเมื่อไร มาบอกผิวด้วยตัวนั้นเกิดความ วิ่งมาวุ่นวายน้ำลายพรุ	หาปรารถนาจะเอาไหว้ของใครไม่ ซึ่งได้ชูเมียก็ไม่รู้ หรือมาลวงหยาบหยามให้เคื่องหู หรือฟังดูเห็นชอบเป็นชอบคัน”
.....๗. เมื่อนั้น จึงเปลื้องพวงนาคพดที่ผูกมา แล้วปลอบเบเลื่องมะก่ากำไล ขอไปชมพลงต่างโฉมตรู	ชมพลาเห็นสมปรารถนา ให้กัลยาสมไว้ได้กันงู ที่นางสวมใส่ข้อมืออยู่ คิดถึงเจ้าจะได้ชูชื่นชมเชย
.....๘. เมื่อนั้น เสน่หาอาลัยมิได้วาย จำเป็นลาไปใจจะขาด จากลูกเหลียวหลังเฝ้ายังพัก	ตอบยิบฮอยเงาะก็ใจหาย แสนเสียดายบุตรีที่รัก น้ำตาหยาดหยดพรุสูห์ห้ามหัก อาลัยนักรั้งใจโคลคลา
.....๙. ดวงสวาท อาจโผนจิตชายชาติตรี แม้ขนาดพลาตมือไม่เหมือนหมาย นี่แลน้ำจิตที่พินิยม	งามสิริวิลาสเฉลิมศรี ให้สิ้นรักชีวีเพราะหวังชม ควรวางวายตีกว่าอยู่คลาดสู่สม เกลียวกลมกอดประทับหลับไปเอย

.....๑๐. เมื่อนั้น นवलนางลำหับโฉมฉาย
ฟังคำร่ำเล่าบรรยาย ใจหายประหวั่นพรั่นนัก
จึงว่าถ้าเจ้าอันตราย เมียจะตายตามจงประจักษ์
มิขอยู่สู้โศกซึ่งพรากรัก ชบลงเหนือตักแล้วโศกา

.....๑๑. เมื่อนั้น ฮเนาฝั่งซังน้ำหน้า
เอาดีต่อตอบคำจำนรรจา ซึ่งกรุณาน้องรับนับพระคุณ
แต่แค่นใจแม่นมิได้ตามล้างผลาญ จะเด็ดดาลวุ่นวายไม่หายฉุน
ที่จะหาให้ใหม่ได้การุญ พอสิ้นวุ่นวายใจให้ละวาง

(เงาะป่า)

.....๑๒. พงศ์กษัตริย์ที่ศานนางเงือกน้อย ดูเข้มซ้อยโฉมเฉลาทั้งเผ้าผม
ประไพพักตร์ลักษณะล้ำล้วนขำคม ทั้งเนียนมवलเปล่งออกเต่งทรวง
ขนงเนตรเกศกรอ่อนสะอาด ดั่งสุรางค์นางนาฏในวังหลวง
พระเพลินพิศคิดหมายเสียดายดวง แล้วหนักหน่วงนึกที่จะหนีไป

(พระอภัยมณี)

.....๑๓. เมื่อนั้น ฮเนาซัดใจมิใช่ชั่ว
ร้องว่าใครหนอไม่กลัว กูจะไปเอาหัวเสียเดี๋ยวนี้
ว่าพลางทางส่งนางลำหับ เจ้าจงยับยั้งอยู่
แล้วออกจากร่มไม้ทันที เทียวหาผู้ที่มาลอบปา

(เงาะป่า)

.....๑๔. เหลือบเห็นกวางขำดำขลับ งามสรรพสะพรั่งดังเลขา
งามเขาเป็นกิ่งกาญจนนา งามตานิลรัตน์รูจี
คอก่งเป็นวงรวาวาด รูปสะอาดราวนางสำอางศรี
เหลียวหน้ามาดูภูมิ งามดั่งนารีขำเลื่องอาย
ยามวิงลิ้วลำตั้งลมส่ง ตัดตรงท่มปล้นผันผาย

(พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว)

.....๑๕. จะเจ็บจำไปถึงปรโลก ฤาอยโศกรู้ร้างจางหาย
จะเกิดก็ฟ้ามาตรมตาย อย่างหมายว่าจะให้หัวใจ
(อังคาร กัลยาณพงษ์)

